

Arrest

nr. 118 407 van 5 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt alsook van de bevelen om het grondgebied verlaten – asielzoeker (onder bijlagen 13 quinquies) van 16 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Pierre ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 6 mei 2010 (poststempel 11 mei 2010) hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

1.2. De adjunct- Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen heeft op 1 februari 2011 t.a.v. beide verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tegen deze beslissing hebben verzoekers beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 59 997 van 19 april 2011 heeft de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd.

1.4. De ambtenaar-geneesheer heeft op 8 juli 2013 een medisch advies uitgebracht, naar aanleiding van de aanvraag van 11 mei 2010.

1.5. Op 15 juli 2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Op 16 juli 2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen, die op 19 juli 2013 aan verzoekers betekend werden.

1.7. Op 7 augustus 2013 werd verzoeker aangehouden door de politie en op 8 augustus 2013 werd verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter te Antwerpen opgesloten in de gevangenis, op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens. Eerste verzoeker is op 12.09.2013 onder voorwaarden vrijgesteld uit de gevangenis.

1.8. Op 12 september 2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) t.a.v. eerste verzoeker, bevel dat hem dezelfde dag betekend werd.

1.9. De thans bestreden beslissingen, de beslissing houdende de ongegrondverklaring van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (eerste bestreden beslissing) en de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies, tweede en derde bestreden beslissingen), zijn als volgt gemotiveerd:

1.10. Eerste bestreden beslissing:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11/05/2010 en 15/10/2010 en bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Babuyev, Magomed (RR:82.04.24 381-67)

geboren te Samashki op 24/04/1982

Arkhiyeva, Zara (RR:84.02.23 402-07)

geboren te Samashki op 23/02/1984

+ minderjarige kinderen:

Arkhiyev, Khuseyn geboren te Oostende op 07/09/2009

Arkhiyev, Hasan geboren te Seraing op 23/08/2011

Nationaliteit: Rusland

adres: Sint-Catharinapolderstraat, 19/2 8400 OOSTENDE

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03/12/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Babuyev, Magomed die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.08/07/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen“.

1.11. Tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten Babuyev Magomed geboren te Samashki, op (in) 24.04.1982 en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/04/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Brussel, 16.07.2013

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”.

1.12. Derde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten

Arkhiyeva Zara + 2 kinderen :

Arkhiyev Khuseyn °07/09/2009 geboren te Samashki, op (in) 23.02.1984

Arkhiyev Hasan °23/08/2011

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/04/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Brussel, 16.07.2013

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”.

2. Rechtspleging / Ontvankelijkheid

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 15 juli 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, te vernietigen evenals de beide bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 16 juli 2013 (bijlage 13quinquies). Zij geven als verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden het volgende op:

“Verzoekers hebben op 13.8.2009 een asielaanvraag in België ingediend. Ze hebben dan op 14.10.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 3.12.2010 ontvankelijk verklaard. Verzoekers werden vervolgens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie model A (artikel 7, 2de lid van het Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.9.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). De asielaanvraag van verzoekers werd op 30.5.2011 afgesloten door een beschikking van de Raad van State nummer 6.999. Ze hebben toen geen bevel om het grondgebied te verlaten gekregen omdat ze wettelijk op het grondgebied verbleven gezien de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter die hangend was. Wanneer tegenpartij op 15.7.2013 deze aanvraag verwierp nam ze, de dag daarna, twee bijlagen 13

quinquies "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker". Deze zijn de directe gevolgen van de beslissing van 15.7.2013 tot weigering van de aanvraag 9ter van verzoekers. Geen andere bevelen om het grondgebied te verlaten werden na de beslissing van 15.7.2013 aan verzoekers betekend. De bestreden beslissingen zijn samenhangend en moeten dus in één verzoekschrift aangevochten worden".

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de asielprocedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 16 juli 2013 (bijlagen 13quinquies) zijn vervolgbeslissingen van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij verzoekers hun asielaanvraag negatief werd beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in de bevelen zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en niet artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop dit bevel is gestoeld.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)"

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2."

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Verzoekers betwisten geenszins dat hun asielaanvragen definitief werden beëindigd.

Het bestuur gaf verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van het bevel, met name: *"Op 21/04/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen".*

Verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en dat ze afzonderlijk werden

betekend met vermelding van de beroepsmogelijkheid. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing. Tevens wordt ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissingen verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. In casu werd met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen en de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet mogelijks een gevolg kan hebben voor het verder bestaan van de tweede en derde bestreden beslissing, zonder dat het evenwel een gevolg heeft voor de inhoud van de tweede en derde bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde beslissing te aanvaarden.

De Raad stelt bijgevolg vast dat er geen samenhang bestaat tussen de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13quinquies) en de beslissing van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

Het beroep tot nietigverklaring is dan ook onontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de beide bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) van 16 juli 2013.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een samengenomen enig middel werpen verzoekers de schending op van 'het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, de schending van de artikelen 41, lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en tenslotte de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM'.

3.2. Verzoekers betogen in de toelichting bij hun middel, samenvattend, dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden werd daar in het medisch advies, dat een integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, door de ambtenaar-geneesheer de noodzaak aan een levensbedreigende (medische) situatie als criterium gehanteerd wordt voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet stelt het volgende :

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...]."

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

3.4. Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

3.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij enerzijds verwijst naar het advies van de arts-adviseur waaruit kennelijk niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Dit betreft dus de eerste mogelijkheid zoals voorzien in artikel 9ter, §1.

Anderzijds wordt in het medisch advies van 8 juli 2013, dat een integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing en er tevens de grondslag voor vormt, het volgende gemotiveerd :

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)"

Tevens wordt in het medisch advies van 8 juli 2013, dat gevoegd zit in het administratief dossier, als volgt gemotiveerd: *"Geen van de symptomen die betrokkene vertoont, zijn levensbedreigend,..."*

3.6. De Raad van State stelt in zijn arrest nr. 225.633 van 28 november 2013 evenwel het volgende:

"De hierboven genoemde "hoge drempel" van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. "De wetgever [heeft] de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen [niet] volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens". De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst".

3.7. Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt dat de gemachtigde –daargelaten de vraag of hij deze bevoegdheid heeft- ter zake artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd. Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 dat stelt dat “de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...] ruimer [zijn] dan die van artikel 3 van het EVRM” impliceert de wijze waarop de gemachtigde motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie. Het bestuur gaat hier voorbij aan de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de vraag naar de ‘adequate behandelingsmogelijkheden’ rechtstreeks te koppelen aan het criterium vervat in artikel 3 van het EVRM en niet zelf te onderzoeken of er in het land van herkomst in kwestie, afdoende adequate behandelingsmogelijkheden voorhanden zijn. Het criterium van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigende stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokken lijdt’ is niet het criterium vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens omvat het niet alle mogelijkheden op medische regularisatie zoals deze aangeboden worden in deze bepaling naar de wil van Belgische wetgever. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS., nr. 225.633 van 28 november 2013).

3.8. De argumentatie van de verwerende partij in haar nota, meer in het bijzonder de uitgebreide verwijzingen naar de voorbereidende werken inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de rechtspraak van het EHRM, doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde. De Raad van State stelt in voornoemd arrest van 28 november 2013 immers ook :

“De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34).”

3.9. De bestreden beslissing van 15 juli 2013 houdende de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt dan ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteert dan dat van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 700 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag in toepassing in artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 700 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC